

Sygn. akt I C 1150/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa E. G. i K. G.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) SA Oddział w Polsce z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej L. S. C. de S. y (...) SA Oddział w Polsce z/s w W. na rzecz powodów E. G. i K. G. kwotę 395,64 zł (trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01.05.2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 1.433,23 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 czerwca 2014 r. do Sądu Rejonowego w dla W. powodowie E. G. i K. G. wnieśli przeciwko stronie pozwanej L. S. C. de S. y (...) SA z/s w W. pozew o zapłatę kwoty 4.020,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 15.04.2013 r. z pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez A. W., uszkodzony został, będący własnością powodów, pojazd m-ki A. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy kolizji – A. W. posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległy: lewy tylny błotnik, tylny zderzak, tylne lewe drzwi oraz lewa tylna felga samochodu powodów A. (...).

Powodowie zgłosili swoje roszczenie odszkodowawcze stronie pozwanej i decyzją z dnia 16.05.2013 r. strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność co do zasady za ww. zdarzenie i ustaliła wysokość odszkodowania na kwotę 465,23 zł.

Z tak oszacowaną wartością szkody, a tym samym wysokością odszkodowania, nie zgodzili się powodowie wnosząc odwołanie. Decyzją z dnia 24.07.2013 r. strona pozwana nie znalazła podstaw do zmiany decyzji i poinformowała powodów, że w związku z brakiem faktur dokumentujących naprawę pojazdu A. (...) pozostaje przy kosztorysowym rozliczeniu szkody, deklarując powrót do tej kwestii po dostarczeniu faktur za naprawę pojazdu.

Z takim stanowiskiem powodowie się nie zgodzili w dniu 31.03.2014 r. złożyli wniosek o reasumpcję decyzji przedkładając jednocześnie wykonaną na ich zlecenie kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu. Rzeczoznawca powołany przez powodów oszacował koszt naprawy pojazdu powodów na kwotę 6.320,36 zł netto. Powodowie pomniejszyli tę kwotę o dotychczas wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w kwocie 465,23 zł i zażądali dopłaty

w kwocie 5.855,13 zł. W wyniku rozpoznania wniosku powodów strona pozwana zaproponowała dopłatę w wysokości 1.834,21 zł, która została powodom wypłacona.

Powodowie dochodzili zatem zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 4.020,92 zł stanowiącej różnicę między kwotą wynikającą z kalkulacji naprawy szkody wykonaną na zlecenie powodów tj. 6.320,36 zł netto, a kwotą dotychczas wypłaconego przez stronę pozwaną łącznego odszkodowania tj. 2.299,44 zł. Powodowie wskazali, że dochodzą likwidacji szkody z polisy OC, a odszkodowanie winno zostać ustalone w oparciu o art. 361 § 2 Kc oraz art. 363 Kc, a zatem szkoda winna zostać naprawiona w pełnej wysokości. Przywrócenie do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu pojazdu do używalności i jakości w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dodatkowo zgodnie z art. 363 § 1 Kc do powodów jako poszkodowanych należy wybór sposobu naprawienia szkody: bądź poprzez przywrócenie do stanu poprzedniego bądź poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Dopiero wówczas, gdy przywrócenie do stanu poprzedniego okazałoby się ekonomicznie nieuzasadnione, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca, roszczenie poszkodowanych ograniczałoby się do świadczenia w pieniądzu. Dlatego uznać należy, że żądanie przez stronę pozwaną przedstawienia przez powodów faktur VAT za naprawę pojazdu jest nieuzasadnione. Powodowie zaś wnieśli o naprawienie ich szkody poprzez świadczenie w pieniądzu.

Postanowieniem z dnia 28.08.2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał jako właściwemu miejscowo tut. Sądowi.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17zł

Strona pozwana wskazała, że bezspornym jest, że strona pozwana w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 15.04.2013 r. w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powodów; Przyznała też, że na skutek zgłoszenia tej szkody, strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustaliła na podstawie sporządzonego na swoje zlecenie kosztorysu wysokość szkody w pojeździe powodów i wypłaciła z tego tytułu powodom łącznie kwotę 2.299,44 zł. Wskazała też, że poza sporem jest, że należne powodom odszkodowanie powinno być ustalone w kwocie netto.

Podniosła natomiast, że sporne jest, jaki był zakres uszkodzeń pojazdu m-ki A. (...), powstałych w wyniku tego zdarzenia oraz przewidywany koszt ich naprawy, tj. wysokość szkody w pojeździe poszkodowanych.

Strona pozwana zarzuciła, że ustalony w oparciu o kalkulację szkody spółki (...) Sp. z o.o. nr (...) z dnia 23.11.2013 r., sporządzonej na zlecenie powodów i przedstawionej przez nich w toku postępowania likwidacyjnego szkody, zakres szkód w pojeździe powodów i przeprowadzone wyliczenie kosztów naprawy jest błędne. Strona pozwana zarzuciła, że brak jest podstaw do przyjęcia przez stronę pozwaną odpowiedzialności za uszkodzenie znajdujące się na tarczy koła z uwagi na fakt, że z ustaleń technika strony pozwanej wynika, że uszkodzenie znajduje się powyżej kuli haka holowniczego. Dodatkowo w kalkulacji (...) Sp. z o.o. uwzględniono w niej błędnie wartość felgi aluminiowej 18-calowej, podczas gdy w momencie uszkodzenia w pojeździe powodów zamontowana była tarcza aluminiowa 16-calowa. Nadto pojazd powodów w momencie kolizji miał już 9 lat, a więc co do którego gwarancja wygasła. Mimo to w kalkulacji naprawy załączonej do pozwu wskazano, że do naprawy powinny zostać użyte części oryginalne sygnowane znakiem producenta; tymczasem zdaniem strony pozwanej zasadnym winno być zastosowanie części alternatywnych. Nadto strona pozwana zarzuciła, że przyjęte w kalkulacji naprawy stawka robocizny w wysokości 140 zł jest zawyżona i winna wynosić według strony pozwanej 80 zł jako rzeczywista stawka rynkowa.

Z uwagi na powyższe zdaniem strony pozwanej wypłacone dotąd przez nią odszkodowanie jest odpowiednie do rozmiaru poniesionej przez powodów szkody. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycji art. 363 § 2 Kc winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, a wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumę pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 Kc.

W odpowiedzi powodowie zarzucili, że ustalenia technika strony pozwanej przeprowadzającego likwidację szkody nie są wystarczająco precyzyjne, by przyjąć, że w wyniku kolizji z 15.04.2013 r. uszkodzenia ograniczają się wyłącznie do tych, spowodowanych przez kontakt z kula haka holowniczego pojazdu sprawcy. Powodowie wskazali, że nie są ani w chwili kolizji nie byli w stanie z całą pewnością stwierdzić, która część tyłu samochodu sprawcy uderzyła w ich samochód; nie można więc wykluczyć, że nie tylko kula haka holowniczego, ale także inna część pojazdu sprawcy miała kontakt z pojazdem powodów.

W odpowiedzi strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 15.11.2016 r. powodowie oświadczyli, że cofają pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 2.967,28 zł i wnoszą o zasądzenie kwoty 1.053,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz oświadczyli, że powyższa kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą netto wskazaną przez biegłego sądowego w wariantcie I opinii tj. kwotą 3.353,08 zł a dotychczas wypłaconą przez stronę pozwaną kwotą 2.299,44 zł oraz wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, jednocześnie wnosząc o nieobciążane powodów kosztami procesu w zakresie cofniętego powództwa.

Strona pozwana wniosła w odpowiedzi na takie stanowisko powodów o oddalenie powództwa oraz obciążenie powodów kosztami procesu również w zakresie cofniętego powództwa.

Bezspornym było w sprawie, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 15.04.2013 r. z pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez A. W., uszkodzony został, będący własnością powodów, pojazd m-ki A. (...) o nr rej. (...). Nadto bezspornym było, że strona pozwana w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 15.04.2013 r. w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powodów. Bezsporne było też, że na skutek zgłoszenia tej szkody, strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustaliła na podstawie sporządzonego na swoje zlecenie kosztorysu wysokość szkody w pojeździe powodów i wypłaciła z tego tytułu powodom łącznie kwotę 2.299,44 zł. Poza sporem było też, że należne powodom odszkodowanie powinno być ustalone w kwocie netto.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W związku ze zgłoszeniem szkody w pojeździe powodów strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w trakcie którego A. W. złożyła oświadczenie, że w dniu 15.04.2013 r. wycofując z miejsca parkingowego uderzyła we wjeżdżający na parking pojazd A. (...), kierowanym przez powódkę i wskazała, że wyjeżdżając z miejsca parkingowego, nie zauważyła jadącego pojazdu A. (...), w wyniku czego otarła hakiem holowniczym (bez osłony gumowej) tylny błotnik (str. lewa) w miejscu przed tylnym kołem (bliżej środka pojazdu). Z oświadczenia A. W. wynikało, że w aucie poszkodowanego widoczne były tylko rysy bez wgniotów i innych uszkodzeń.

Dowód: - druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej z dnia 15.04.2013 r. – k. 27-30 akt szkody nr 877323/945010 – w załączeniu akt;

- oświadczenie A. W. o spowodowaniu kolizji drogowej – k.33 ww. akt szkody, k.25-26 ww. akt szkody,

- zeznania świadek A. W. – k.103

W trakcie postępowania likwidacyjnego szkody strona pozwana wykonała kalkulację naprawy nr (...) -010 z dnia 29.04.2013 r., według której całkowity koszt naprawy pojazdu A. (...) ustalił na kwotę 465,23 zł netto, która została powodom wypłacona na podstawie decyzji strony pozwanej z 16.05.2013 r. Ze stanowiskiem strony pozwanej nie zgodzili się powodowie, na których zlecenie została sporządzona przez rzeczoznawcę M. N. ocena techniczna nr 045/13 oraz kalkulacja naprawy nr 121/MN/13 z dnia 13.03.2013 r., zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu A. (...) został ustalony na kwotę 4.831,68 zł netto. Strona pozwana zweryfikowała tę kalkulację do kwoty 670,15 zł i odesłała powodom z uzasadnieniem swojej decyzji. Z przedstawionym stanowiskiem nie zgodzili się powodowie, którzy zlecili

spółce (...) Sp. z o.o. sporządzenie dodatkowej kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 27.11.2013 r., zgodnie z którą koszt naprawy został wyliczony na kwotę 6.320,36 zł netto. Kalkulacja ta została przedłożona również z wnioskiem o reasumpcję decyzji z dnia 24 maja 2014 r.

Dowód: - decyzja strony pozwanej z 16.05.2013 r. – k.21 ww. akt szkody,

- ocena techniczna nr 045/13 – k.36-42 ww. akt szkody,

- pismo str. pozwanej z 21.06.2013 r. – k.48-52 ww. akt szkody,

- kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 27.11.2013 r. – k.58-62 akt szkody,

- wniosek z dnia 24.03.2014 r. o reasumpcję decyzji z dnia 16.05.2013 r. i 24.07.2013 r. – k.89-91 ww. akt szkody

W wyniku złożenia przez powodów wniosku z dnia 24.03.2014 r. strona pozwana dokonała weryfikacji sprawy i sporządziła kalkulację z dnia 18.04.2014 r., zgodnie z którą szacunkowa wysokość kosztów naprawy winna wynieść 2.299,44 zł netto. Na jej podstawie, zgodnie z pismem z dnia 30.04.2014 r. strona pozwana wypłaciła powodom różnicę w wysokości 1.834,21 zł wskazując, że wypłacona kwota stanowi propozycję rozliczenia szkody bez konieczności dokumentowania przez powodów kosztów naprawy. Ponadto strona pozwana wskazała, że przypadku udokumentowania przez powodów poniesienia na naprawę pojazdu A. (...) wyższych kosztów, strona pozwana nie widzi przeszkód w ich zwrocie.

Dowód: - pismo z dnia 30.04.2014 r. – k.98-99 akt szkody.

Pojazd powodów w chwili kolizji z dnia 15.04.2013 r. miał już ponad 9 lat. Pierwsza jego rejestracja nastąpiła w dniu 26.11.2004r.).

Dowód: - kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu A. (...) – k.9A akt szkody

Do zarysowania w wyniku kolizji z dnia 15.04.2013 r. ramienia obręczy lewego tylnego koła w pojeździe powodów mogło dojść w okolicznościach przedstawionych przez powodów. Fakt, że w notatce zamieszczonej w kalkulacji naprawy pojazdu nr (...) -010 z dnia 02.05.2013 r. wynika, że kula haka znajdowała się na wysokości ok. 42 cm, a wysokość ta znacznie odbiega od ustalonej maksymalnej wysokości zarysowania ramienia obręczy tj. 51-52 cm nie przesądza o uznaniu uszkodzenia obręczy koła za niezwiązanego z ww. szkodą. Do kontaktu wskazanych elementów mogło dojść w chwili, gdy koło pojazdu powodów znajdowało się w ruchu, a uszkodzona strefa ramienia obręczy koła na wysokości niższej niż maksymalnej. Przemawia za tym liniowy przebieg zarysowania, przy jednoczesnej zmiennej jego wysokości z uwagi na obrót koła w fazie toczenia. Również geometria zarysowania wskazuje na działanie punktowego, silnego nacisku, jaki jest charakterystyczny w kontakcie z przeszkodą kulistą o nieznacznym wymiarach zewnętrznych. Natomiast przeprowadzona weryfikacja zakresu i charakteru uszkodzeń obręczy koła pozwala na stwierdzenie, że uzasadnionym jest poddanie obręczy jedynie naprawie lakierniczej, a nie dokonanie jej wymiany.

Koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji z dnia 15.04.2013 r. może być rozpatrywany w dwóch wariantach: w wariantcie I – przy zastosowaniu cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (typ O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi tj. 135/135 zł netto (prace blacharsko-mechaniczne/lakiernicze) i wówczas koszt ten wynosi 3.353,08 zł netto oraz w wariantcie II: przy zastosowaniu cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (typ O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych, spełniających technologię naprawczą producenta, tj. 100/100 zł netto (prace blacharsko-mechaniczne/lakiernicze) i wówczas koszt ten wynosi 2.695,08 zł netto.

Dowód: - opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, techniki samochodowej i wycen pojazdów z listy SO w Jeleniej Górze P. B. (1) – k. 115-134

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało jedynie w części na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Ustaleń tych żadna ze stron zresztą ostatecznie nie kwestionowała.

Opierając się na tej opinii Sąd ustalił, że w zakres uszkodzeń pojazdu powodów w wyniku kolizji z dnia 15.04.2013 r. należy zaliczyć kwestionowane przez stronę pozwaną uszkodzenie ramienia obręczy lewego tylnego koła w pojeździe powodów. Takiego ustalenia nie może – w ocenie Sądu – zmienić treść zeznań A. W., która zeznała, że nie zaobserwowała aby pojazd powodów posiadał uszkodzenia w innych miejscach niż w miejscu zderzenia się pojazdów. Jak bowiem jednocześnie zeznała ta świadek, uszkodzenia pojazdu powodów były niewielkie, a więc zarówno świadek jak i powodowie w sytuacji niewątpliwie stresowej, jaką zawsze jest kolizja pojazdów, mogli nie zauważyć od razu tego uszkodzenia, skupiając się na rysach na karoserii. Natomiast jak wynika z przytoczonych w stanie faktycznym, przekonywujących wywodów ww. opinii biegłego, do tego uszkodzenia mogło dojść w okolicznościach przedstawionych przez powodów. Nie ujawniły się też żadne okoliczności wskazujące na to, by do tego uszkodzenia mogło dojść w innych okolicznościach niż wskazali to powodowie.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z

dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Bezsporny w niniejszej sprawie był sposób likwidacji szkody powoda w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powodów miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu powodów przekraczałaby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 22.09.2014 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powodów może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonywujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska, iż szkodę faktycznie poniesioną przez poszkodowanego miałyby stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez poszkodowanego koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego wyłączałaby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności. Nietrafny jest też pogląd, że brak jest podstawy do rozróżniania nowych autoryzowanych części i materiałów potrzebnych do naprawy pojazdu od nowych nieautoryzowanych części i materiałów do tego potrzebnych. Poza tym, że takie stanowisko pozostaje w sprzeczności z tym wyrażonym w ww. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., to nie znajduje też potwierdzenia w przytaczanym często na poparcie tego zarzutu rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 października 2010 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję. W myśl bowiem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37) „unormowania rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 451/2010 z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz.U.L. 129/52 z dnia 28 maja 2010 r.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 2010 r. w sprawie wyłączeń określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 198, poz. 1315) dotyczą jedynie wymienionych w nich porozumień i nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych.” Z

tych względów w ocenie Sądu w niniejszej sprawie należało określić wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów (typu O). Z tego względu sąd pominął na podstawie art. 227 Kpc a contrario zawnioskowany przez stronę pozwaną dowód z uzupełniającej opinii biegłego P. B. na okoliczność ustalenia, jaki był faktyczny konieczny koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu używalności sprzed wypadku z 15.04.2013 r.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 15.04.2013 r. przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów może zostać określony w 2 wariantach: w wariantcie I – według średnich stawek robocizny obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi (tzw. (...)) oraz w wariantcie II - według średnich stawek robocizny obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych, spełniających technologię naprawczą producenta. W tym zakresie należało w ocenie Sądu przyjąć jako podstawę wysokości odszkodowania należnego powodom wariant II opinii biegłego. Pojazd powodów w chwili kolizji miał bowiem już ponad 9 lat, a więc gwarancja producenta wobec tego pojazdu, co uzasadniałoby jego naprawę w (...), dawno wygasła. Nadto powodowie nie wykazali by dokonali naprawy pojazdu w (...), a zobowiązani, na wniosek strony pozwanej, do przedstawienia dokumentacji, o której mowa w pkt 7 odpowiedzi na pozew, oświadczyli nie że są w posiadaniu tej dokumentacji oraz nie stawili się bez żadnego usprawiedliwienia na wezwanie Sądu celem przeprowadzenia dowodu z ich przesłuchania w charakterze stron, który mogło również wyjaśnić okoliczności związane z naprawą uszkodzonego pojazdu. Kierując się zatem dyrektywą wskazaną w art. 233 § 2 Kpc Sąd, pomijając dowód z przesłuchania powodów, ocenił że niestawiennictwo powodów na termin przesłuchania w charakter stron musi skutkować przyjęciem, że powodowie nie wykazali, by ponieśli lub mogli zasadnie żądać zwrotu poniesienia kosztu robocizny według stawek (...) tj. by uzasadnionym było przyjęcie wariantu I opinii.

Nadto wskazać należy, że zgodnie z art. 363 § 2 Kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona co do zasady według cen z daty ustalenia odszkodowania. Powodowie nie wykazali, że ponieśli lub mogli zasadnie żądać zwrotu poniesienia kosztu robocizny naprawy uszkodzonego pojazdu według stawek (...), a mając na uwadze że pojazd powodów w momencie ustalenia odszkodowania, tj. w momencie wyrokowania w niniejszej sprawie, jest jeszcze starszy, ma on bowiem 12 lat, tym bardziej uzasadnia to brak podstaw do przyjęcia stawek robocizny według stawek (...).

Koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 15.04.2013 r. w wariantcie II wynosi, jak już wyżej wskazano, 2.695,08 zł. Wobec faktu, że z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tej kolizji strona pozwana wypłaciła dotąd powodom łącznie kwotę 2.299,44 zł, powodowie zasadnie mogli domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej różnicy tych kwot, a więc kwoty 395,64 zł, zasądzonej w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powodów.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu (tj. od 1.05.2014 r.) oraz w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek tytułem ustalonego w stanie faktycznym uzupełniającego zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed wypadku z dnia 15.04.2013 r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodom całej należnej im z tego tytułu kwoty w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy.

W pozostałym zakresie powództwo ulegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku. W wyniku przeoczenia w rozstrzygnięciu tym nie uwzględniono jednak, że na rozprawie w dniu 15.11.2016 r. powodowie oświadczyli, że cofają pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 2.967,28 zł i wnoszą o zasądzenie jedynie kwoty 1.053,64 zł wraz z odsetkami w dotychczasowym kształcie. W tej sytuacji w pkt II wyroku w niniejszej sprawie postępowanie w niniejszej sprawie w zakresie kwoty 2.967,28 zł winno ulec umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 Kpc w zw. z art. 203 § 1 Kpc, a tylko w pozostałym zakresie oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 Kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielania, mając na uwadze że powództwo okazało się zasadne w 20 % pierwotnie dochodzonej kwoty. Fakt, że powodowie cofnęli pozew w zakresie kwoty 2.967,28 zł nie uzasadnia bowiem nie obciążania ich kosztami procesu w tym zakresie. Powodów należało bowiem uznać za przegrywających sprawę w pierwotnie zgłoszonym kształcie, gdyż cofnięcie pozwu w ww. zakresie nastąpiło nie tylko już po doręczeniu pozwu stronie pozwanej, ale wręcz w ostatniej fazie procesu, po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego i niewątpliwie w jego spodziewanym przez powodów - niekorzystnym w znacznej mierze dla nich - wyniku, a strona pozwana wniosła o przyznanie jej od powodów kosztów procesu od cofniętego w tym zakresie pozwu. Zgodnie zaś z art. 203 § 2 zd. 2 Kpc [w razie cofnięcia pozwu] na żądanie pozwanego powód zwraca pozwanemu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Zasądzona od powodów na rzecz strony pozwanej kwota 1.433,23 zł stanowi różnicę 90 % celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc i wykazanych kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną (na które składały się kwota 600 zł tytułem należnej opłaty za czynności jednego pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.161,26 sfinansowanej z zaliczki strony pozwanej, a więc kwota 90 % z 1.761,26 zł = 1.585,13 zł) i kwotą 10 % celowych kosztów procesu poniesionych przez powodów (na które składały się kwota 202 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 600 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powodów będącego adwokatem oraz 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 700 sfinansowanej z zaliczki powodów, a więc w sumie kwota 10 % z 1.519 zł = 151,90 zł).

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. kal. 21 dni,
3. po ew. prawomocności zwrócić niewykorzystane zaliczki

29.11.2016r.